

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 209/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 449/2014 zo 17. decembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 523/2015 zo 4. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok

podľa čl. 20 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 449/2014 zo 17. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 523/2015 zo 4. novembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“; sťažovateľka v podanej sťažnosti mylne uvádza dátum „15. novembra 2015“, a nie správny dátum „4. novembra 2015“, pozn.)

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 C 199/2006 (ďalej len „pôvodné konanie“) vystupovala sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej v konaní iniciovanom mestom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), v ktorom sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v žalobnom návrhu.

Sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 20. januára 2011 žiadala o obnovu konania vedeného na okresnom súde sp. zn. 3 C 199/2006, ako i konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 10 Co 213/2007 (ďalej len „návrh na obnovu konania“) s poukazom na ustanovenie § 228 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keďže existujú skutočnosti a dôkazy, ktoré sťažovateľka nemohla použiť v pôvodnom konaní.

V poradí prvým uznesením č. k. 7 C 9/2011-63 zo 4. júla 2011 okresný súd návrh sťažovateľky na povolenie obnovy konania zamietol. Po tom, čo po podaní odvolania zo strany sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 7 Co 307/2011-98 z 30. mája 2012 uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 9/2011-63 zo 4. júla 2011 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, okresný súd v poradí druhým uznesením č. k. 7 C 9/2011-142 z 30. januára 2013 návrh sťažovateľky na obnovu konania znova zamietol. Po opätovnom podaní odvolania zo strany sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 7 Co 170/2013-224 z 28. augusta 2013 uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 9/2011-142 z 30. januára 2013 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd po vykonaní dokazovania po ostatnom zrušovacom rozhodnutí krajského súdu v predmetnej veci v poradí tretím

uznesením č. k. 7 C 9/2011-431 z 19. mája 2014 opätovne rozhodol o návrhu sťažovateľky na povolenie obnovy konania tak, že ho zamietol. Po tom, čo uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 9/2011-431 z 19. mája 2014 po podaní odvolania zo strany sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 7 Co 449/2014-516 zo 17. decembra 2014 potvrdil a sťažovateľka sa s dovolaním obrátila na najvyšší súd, najvyšší súd napadnutým rozhodnutím jej dovolanie odmietol.

3. Podľa názoru sťažovateľky skutkové a právne závery tak krajského súdu, ako i najvyššieho súdu v ich napadnutých uzneseniach sú nesprávne a nie je možné sa s nimi stotožniť. Krajský súd mal totiž podľa sťažovateľky v napadnutom rozhodnutí úplne zmeniť argumentačnú líniu aj právny názor a stotožniť sa tak s nezmeneným právnym názorom okresného súdu o neexistencii splnenia podmienok na obnovu konania podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) OSP, čo nemôže obstať.

Sťažovateľka s poukazom na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) a § 237 písm. g) OSP namieta odňatie jej možnosti konať pred súdom z dôvodu, že tak okresný súd, ako následne i krajský súd v napadnutom rozhodnutí sa nezaoberali námietkou zaujatosti vznesenou zo strany sťažovateľky voči zákonnému sudcovi okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 9/2011 (JUDr. ██████████) v jej odvolaní z 2. júna 2014.

Sťažovateľka považuje za zrejmé, že „... v pôvodnom konaní nešlo o vecnú nesprávnosť, ale o nedostatky v skutkových zisteniach, pretože v pôvodnom konaní objektívne nemohol byť riadne zistený skutkový stav. Dokazovanie v podstatných smeroch sa nekonalo na súde prvého stupňa, ale až na druhom stupni, kde sťažovateľ, ako odporca, procesne nemal žiadne povinnosti tvrdenia...“, avšak zastáva názor, že „... možnosť dosiahnuť nápravu je daná len dodatočne, keď vyšla najavo nová skutočnosť a to že MH SR (Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, pozn.) zanedbalo postup podľa § 47c ods. 3. ZoP (zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, pozn.) v spojení s podrobnou úpravou vykonávacieho predpisu, ktorý dovoľuje u obce nezverejňovať ponuku záujemcu, pokiaľ je ním obec. Preto došlo k netransparentnosti, resp. k zneužitiu moci na MH SR.“.

4. Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „... pokiaľ súdy nižších stupňov nevzhladli dôvody pre povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 10 Co 213/2007 v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ OSP, takýmto postupom bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Takýto postup... celkom jednoznačne zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f) OSP, a preto v dôsledku napadnutého uznesenia, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté ako neprípustné, došlo k porušeniu nižšie uvedených, Ústavou SR garantovaných práv sťažovateľky.

Takýto právny záver súdu prvého stupňa, s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil je vrcholným prejavom svojvôle, nakoľko... popiera celý zmysel a účel právnej úpravy mimoriadneho opravného prostriedku a vychádza z neudržateľného výkladu základných hmotnoprávných právnych predpisov, ktoré upravujú konanie o návrhu na obnovu konania.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení neuskutočnil výklad ustanovení zákona o prípustnosti dovolania v súlade s vlastnou judikatúrou a nevzal do úvahy ústavný aspekt danej veci.

Krajský súd v napadnutom uznesení neuskutočnil výklad ustanovení § 228 a nasl. OSP v súlade s Ústavou SR, zákonom, vlastnou judikatúrou a nevzal do úvahy ústavný aspekt danej veci.

Najvyšší súd sa nesprávne vysporiadal so vznesenou námietkou zaujatosti, ktorú voči zákonnému sudcovi súdu prvého stupňa... vzniesla sťažovateľka vo svojom odvolaní zo dňa 02.06.2014 a vo svojom dovolaní zo dňa 12.03.2015. ...

Právny záver krajského súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Jeho aplikácia práva bola plná rozporov a v podstate viedla k vylúčeniu možnosti sťažovateľky domáhať sa obnovy konania, v ktorom stratila vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré dobromyselne nadobudla.“

5. Po podrobne uvedenom skutkovom stave veci sťažovateľka v závere sťažnosti ústavnému súdu navrhuje prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, následné vyslovenie

porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ich následné zrušenie, vrátenie vecí na ďalšie konanie a priznanie úhrady trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (obdobne napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

9. Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky vo veci obnovy konania.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

II.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 449/2014 zo 17. decembra 2014 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 523/2015 zo 4. novembra 2015

11. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j.

s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

12. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľka dovoláva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

13. Krajský súd v napadnutom uznesení sp. zn. 7 Co 449/2014 zo 17. decembra 2014 v podstatnom uviedol:

„... okresný súd na základe rozsiahle vykonaného dokazovania a vyhodnotenia skutkových okolností správne dospel k záveru, keď návrh odporcu na povolenie obnovy konania... ako nedôvodný zamietol. Krajský súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, že v danom prípade podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ OSP... neboli dané. Krajský súd v naznačenom smere odkazuje na odôvodnenie uznesenia okresného súdu, s ktorým sa stotožňuje (§ 219 ods. 2 OSP). Krajský súd považoval za dôvodné vyjadriť sa k tým skutočnostiam, ktoré sú odvolacími dôvodmi odporcu proti uzneseniu okresného súdu, ktorými je krajský súd ako odvolací súd viazaný (§ 205 ods. 1 a 3 OSP), ako aj na potvrdenie správnosti dôvodov uznesenia okresného súdu.

Odporca pri preukazovaní podmienok povolenia obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ OSP v návrhu na začatie konania (ale aj v priebehu ďalšieho konania) uvádzal, že podnetom na podanie návrhu na obnovu konania bola odpoveď MH SR zo dňa 12.11.2011, ktorá mu bola doručená dňa 18.11.2011, ktorou MH SR vysvetľuje,

že Osvedčenie o správe majetku č. 88/2007 a Delimitačný protokol č. 6/2007 po nadobudnutí právoplatnosti rozsudkov (súdov), nie sú podkladmi pre nadobudnutie vlastníckeho práva Slovenskej republiky. Na základe uvedenej správy od MH SR sa dozvedel, že rozhodnutie podľa ust. § 47c ods. 3 ZoP v platnom znení sa na Ministerstve hospodárstva SR pravdepodobne nenachádza. Neexistenciu rozhodnutia MH SR podľa § 47c ods. 3 ZoP v platnom znení od 01.01.2004 považoval za skutočnosť v zmysle podmienok uvedených v § 228 ods. 1 písm. a/ OSP, ktorú nemohol použiť v základnom (odvolacom) konaní a ktorá pre neho môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

V priebehu tohto konania (po rozhodnutiach odvolacieho súdu) bola okresnému súdu doručená odpoveď MH SR zo dňa 03.03.2014 (zaslaná na žiadosť navrhovateľa, ktorého pravosť a pravdivosť nebola účastníkmi v konaní spochybnená), v ktorom sa MH SR vyjadrovalo k spôsobu nadobudnutia vlastníctva navrhovateľa v zmysle § 2 ods. 6 ZoMO, ako aj ku skutočnosti (ne)vydania rozhodnutia MH SR v zmysle § 47c ods. 3 ZoP v platnom znení od 01.01.2004. MH SR sa v uvedenej správe jednoznačne vyjadrilo, že majetok štátu uvedený v ustanovení § 2 ods. 6 ZoMO sa na obec neprevádza, takýto majetok nadobudne obec priamo zo zákona, za podmienok stanovených v ZoMO jeho prevzatím. Ďalej MH SR v uvedenej správe potvrdilo, že majetok štátu uvedený v ust. § 2 ods. 6 ZoMO sa podľa tohto zákona nadobúda zo zákona odovzdaním a prevzatím, odovzdávací a preberací protokol nemá konštitučné účinky, skôr je potrebný z formálneho hľadiska na deklarovanie skutočností pre potreby zápisu v katastri nehnuteľností. ... Rozhodnutie MH SR v zmysle § 47c ods. 3 ZoP sa vyžaduje iba v prípade, ak sa majetok štátu prevádza do vlastníctva tretích osôb na ktoré sa nevzťahuje osobitný predpis, aby nedochádzalo k svojvoľným prevodom majetku štátu. Keďže obec nadobúda majetok štátu uvedený v § 2 ods. 6 ZoMO na základe zákona prevzatím, žiadne rozhodnutie MH SR v pravom slova zmysle nie je zákonným predpokladom pre vydanie delimitačného protokolu, slúžiaceho ako podklad pre zápis do katastra nehnuteľností. Záverom MH SR potvrdilo, že vydalo delimitačný protokol v súlade s platnými vykonávacími predpismi a v súlade so ZoP, ktorý považuje za stále platný a účinný a odovzdalo vyššie citované predmetné nehnuteľnosti navrhovateľovi, aby formálne naplnilo ustanovenie ZoMO, pretože akýkoľvek iný postup by bol nezákonný. Z uvedeného potom následne krajský súd zhodne s názorom okresného súdu

vyvodil, že tvrdená e-mailová odpoveď MH SR zo dňa 12.01.2011, že Osvedčenie o správe majetku č. 88/2007, ako i Delimitačný protokol č. 6/2007 nie sú podkladom pre nadobudnutie vlastníckeho práva Slovenskej republiky a v nadväznosti na to o (odporcom) tvrdenej neexistencii rozhodnutia MH SR podľa § 47c ods. 3 ZoP, nie je novou skutočnosťou, na ktorú nemohol odporca poukázať v základnom konaní a ktorá by zakladala dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ OSP. MH SR vo svojom podaní zo dňa 03.03.2004 nielenže popiera neexistenciu tvrdených skutočností ohľadom prechodu vlastníckeho práva štátu na obec (navrhovateľa) v zmysle podmienok uvedených v § 47c ZoP v platnom znení od 01.01.2004 v spojení s § 2 ods. 6 ZoMO, ale potvrdzuje jednoznačnosť zákonného postupu pri tomto prechode vlastníckeho práva.

Za správny považuje krajský súd záver okresného súdu, že na tvrdenú skutočnosť, ktorú považuje odporca za dôvod obnovy konania (neexistencia rozhodnutia v zmysle § 47c ods. 3 ZoP v platnom znení od 01.01.2004), mohol odporca poukázať už v odvolacom konaní, na odvolacom pojednávaní konanom na Krajskom súde v Žiline dňa 27.03.2008 sp. zn. 10 Co 213/2007. K možnému porušeniu princípu neúplnej apelácie v odvolacom konaní sa podrobne vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky v dôvodoch uznesenia II. ÚS 20/201017, ktorým sťažnosť odporcu odmietol ako zjavne neopodstatnenú. ...

Na základe vyššie uvedeného je možné konštatovať, že tvrdenie odporcu o tom, že v procese nakladania s majetkom štátu - MH SR bolo povinné vydať rozhodnutie v zmysle § 47c ods. 3 ZoP v platnom znení od 01.01.2004 je skutočnosťou, ktorú mohol odporca namietat' na odvolacom pojednávaní konanom dňa 27.03.2008, ako aj v podanom dovolaní proti rozsudku krajského súdu, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 29.09.2009 sp. zn. 4 Cdo 171/2008. Vo vzťahu k tvrdeným dôvodom odporcu na povolenie obnovy konania nie je teda možné konštatovať, že sa jedná o skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by odporca bez svojej viny nemohol použiť už v pôvodnom konaní. “

14. Rovnako najvyšší súd v nadväznosti na sťažnostné námietky sťažovateľky v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sp. zn. 7 Cdo 523/2015 zo 4. novembra 2015 konštatoval, že „... odvolací súd postačujúco odôvodnil svoje

rozhodnutie, ktorým nadviazal na rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré ako vecne správne potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozhodnutie (§ 157 ods. 2 OSP, § 167 ods. OSP), je v ňom vysvetlené, z ktorých skutočností pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto prístup reflektuje aj ostatne citovanú judikatúru ESLP.

Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uzavrel, že s dôvodmi napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa a jeho právnym posúdením sa stotožnil, preto v zmysle § 219 ods. 2 OSP ho potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keďže je založené na rovnakých dôvodoch, aké uviedol vo svojom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, podajúc postačujúcu odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v tejto právnej veci. Na tomto závere nič nemení to, že navrhovateľka s takouto odpoveďou je nespokojná, snaží sa ju relativizovať a spochybníť. ...

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd postupovali pri posudzovaní opodstatnenosti návrhu... na obnovu konania v zmysle vyššie uvedených zásad. Neobstojí ani tvrdenie..., že odvolací súd sa neriadil svojimi skoršími rozhodnutiami (ktorými zrušil predchádzajúce rozhodnutia súdu prvého stupňa) a vysloveného právneho názoru v nich. Pre dovolací súd nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval. Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý vo všeobecnosti je viazaný len zákonom. Z uvedeného vyššie je nesporné, že súd prvého

stupňa opakovane vykonal dopyty na MH SR, ktoré v oboch svojich odpovediach zotrvalo na svojom stanovisku o zákonnosti nadobudnutia vlastníctva navrhovateľom, ako aj zdôraznilo, že majetok štátu uvedený v § 2 ods. 6 zákona o majetku obci, sa podľa tohto zákona nadobúda zo zákona, odovzdaním a prevzatím a teda odovzdávajúci a preberací protokol nemá konštitutívne účinky, je potrebný len z formálneho hľadiska na deklarovanie pre potreby zápisu v katastri nehnuteľností. Preto ak odvolací súd na základe doplneného dokazovania dospel k záveru inému ako prezentoval vo svojich zrušujúcich rozhodnutiach, nedošlo tým k porušeniu zákona.

Dovolateľ namietal tiež odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ OSP a podľa § 237 písm. g/ OSP z dôvodu, že súd prvého stupňa a ani odvolací súd sa nezaoberali námietkou zaujatosti, ktorú vzniesol voči sudcovi prvostupňového súdu vo svojom odvolaní z 2. júna 2014. ...

Z obsahu spisu vyplýva, že odporca namietal zaujatosť sudcu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol až v odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín z 19. mája 2014 č. k. 7 C 9/2011-431.

Najvyšší súd poukazuje na to, že podľa § 15a OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 OSP uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že právo uplatniť námietky zaujatosti je dané voči sudcovi, ktorý ešte vo veci nerozhodol, iba rozhodnúť má. Na tom nič nemení ani znenie ods. 2 cit. ustanovenia, podľa ktorého účastník môže námietku uplatniť najneskôr na prvom pojednávaní (čo sa v danom prípade nestalo) alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Lehota 15 dní je však limitovaná ustanovením § 15 ods. 1 OSP, t. j. pokiaľ súd má rozhodnúť. Správne preto sa súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd, vzhľadom na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil nemohol zaoberať námietkou zaujatosti vznesenou odporcom voči sudcovi prvého stupňa.

So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ neopodstatnene vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ a g/ OSP.

V súvislosti s námietkou odporcu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 OSP) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). ...

Dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu otázky dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania (t. j. danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ OSP), pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesné prípustné. V prejednávanej veci pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania bolo zistené, že tento opravný prostriedok navrhovateľky nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 239 OSP, v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ OSP a nepreukázala sa navrhovateľkou tvrdená existencia procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ OSP).“.

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí ústavný súd konštatuje, že krajský súd a následne aj najvyšší súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia aj náležite odôvodnené.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľkou predstreté dôvody obnovy konania za spôsobilé na povolenie obnovy konania právoplatne skončenej právnej veci. V prípade napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd rovnako nezistil, že by jeho výklad

a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

16. V nadväznosti na sťažovateľkou deklarováný prejav nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania. Po analýze napadnutých rozhodnutí ústavný súd hodnotí nimi predstreté právne závery ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery tak krajského súdu, ako i najvyššieho súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi petitom napadnutými rozhodnutiami (bod 5) a namietaným porušením označeného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 449/2014 zo 17. decembra 2014 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 523/2015 zo 4. novembra 2015

17. Ústavný súd ďalej konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

18. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

19. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu, ako i najvyššieho súdu v napadnutých rozhodnutiach mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 228 a nasl. OSP nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.C K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 449/2014 zo 17. decembra 2014 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 523/2015 zo 4. novembra 2015

20. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy tak napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu.

Pretože sťažovateľka namietajúca porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy toto porušenie oprela o dôvody v podstate identické s tými, ktoré uviedla v súvislosti s namietanými porušeniami čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve čl. 6 ods. 1 dohovoru), bolo potrebné odmietnuť jej sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016